

Emlékezéseimből röviden

A Búdszentmihályi Református Egyházban nevelkedve, gyermekkoromtól elevenen emlékezve a 90-edik évemben írom. A második világháború elmúltával, mint az akkori egyházi szabály szerint egyházfi voltam. Egyházunkban történelmi eseményekről írott dokumentumok nem voltak, mivel az üldöztetések és a kommunizmus szelei fújdogáltak. Így az egyházi vezetők/lelkészek hallgatásra voltak ítélve, a rendszer részbeni kiszolgáltatását is szolgálták. Nem volt szükség a múlttal foglalkozni, a történelmet hátra kellett hagyni.

De mint egyháztag, hallásból-hallományból annyit tudok, hogy a templomban lévő szószékhez vezetett az akkori parókjáról a templom déli részén egy összekötő alagút. A szószék alatt volt a feljárat; sajnos erről nincs írott dokumentum, így ez elavult ügy.

De ha a Tiszteletes Úr, a jelenlegi lelkipásztorunk valamivel tudna segíteni, úgy örömmel vennénk. Tudomásom szerint más személy már nem él, aki szó szerint többet tudna.

Az emlékezést – az alagút és az altemplom feltérképezése végett – Bakó Barnabás barátom kérésére írtam meg az utókor számára.

Nagy tisztelettel és szeretettel, a volt hűséges tiszteletbeli gondnok, pénztáros:

Id. Szűcs Imre

Tiszavasvári, 2010. szeptember

Szűcs Imre